

Finis coronat opus

„Totul nu e să învingi, totul e să lupți până la capăt.”(proverb englezesc)

...Profund predispus la eternă visare,
agale plutind ca un ultim străjer,
cutreier prin **Troia**, ținutul terestru,
romantic **Tristan** ce așteaptă
venirea prințesei **Isolda**,
captiv cavalier, eșuat, izolat
în **Mega-Abis** pe planeta **Pământ**,
fâșie fictivă,
hotar ligament cardinal între **Plus Răsărit**
și un **Minus Apus**,
aproape de borna virgină,
reper care taie din **Noapte** o **Zi**,
privindu-mi în zare trecutul-tablou,
un glob de cristal șlefuit,
compact, transparent și inert,
precum cunoscutul gropar
cu țeasta lui **Yorick**, nebunul, în mână,
în fața lui **Hamlet**, un prinț scandinav,
(mă-nșel eu, cumva?... superbă-i tirada:
„Stăpâne, privește, aceasta pe umeri i-a stat!”)
declam cu o voce teatrală
de bas categoric
spre semnul heraldic-destin-început,
simbol trivalent ce marchează
ca punct de plecare mirific, **Izvorul:**
Divin-Arhitect-Peste-Toți,
despică-ne-n patru „a fi”-ul eretic, căci, iată,
aș vrea să fiu liber,
încerc, însă, totuși, nu sunt,
când funii-distanțe imense
puternic mă strâng,
desigur, vorbesc figurat,
de mâini și picioare
iar mintea îmi zace strivită sub verbul „a ști”,
apoi și-„a avea” îmi ridică
obstacole-ziduri,
canoane din sârmă ghimpată și țepi ascuțiți,
mai mult de atât,
dorind să-mi ocup
extrem de puținul răgaz alocat,
mi-am zis, chinuit de miraje-tentații,
mimând evadarea prin spațiul astral,
să zbor către ceruri ca vechiul **Icar**,
un dor ce-mi renaște mereu și mereu
din norul-furtună de gânduri,
să trec matematicul prag
de unde se stinge cu totul lumina solară -
mă tem că-mi veți spune deschis,
fatidic consemn, îndoiala
că nu e nimic de făcut,
dar încă insist,

urmându-mi imboldul,
îndemnul din vorba de aur
cu „*dictum*”-ul zis într-un „*factum*” concret,
pe drumul ascet *via sacra*
ce leagă un *vides-omega* de *alfa-credendo*
sau fulgul din vorbă de fapta-troian,
eu sper să-ntrevăd unde-i ținta,
Edenul-Olimp-capitala,
orașul-minune, celest *caput mundi*,
finalul sublim al acestui gigantic traseu...

Confessio

„*Binele poate rezista înfrângerilor. Răul, nu.*” (R. Tagore)

...Distinși, respectabili convivi, iertați-mi modestul cuvânt,
solemn vă promit că voi fi cât se poate de scurt,
mai mult de atât, voi fi sincer cu voi,
precum o vedeți, eu admit nonșalant
că sincer n-am fost de demult
sau, fie, mă rog, n-am fost pe de-a-ntregul,
dar azi, când mă simt **Oratorul**,
un pic, **Demostene**, un pic din poetul **Sofocle**,
ceva din strategul **Pericle**,
un pic și din biblic tâlharul de-a dreapta,
vă spun *hic et nunc* răspicat,
întreg mapamondul să afle:
A-jun-ge! Nu pot să mai tac
când văd cum dispăre **Morala**,
când văd cum **Hazardul** e rege,
când văd cum se schimbă într-una **Cuvântul**,
când văd că-i atât de puțin **Adevărul**,
când văd că-i atât de puțină **Lumina**,
când văd că-i atât de puțină **Dreptatea** pe lume,
când văd că nu-i nimeni puternic să-i spună:
A-jun-ge! A-jun-ge! A-jun-ge, acestui torent insipid,
suntem pe o cale greșită
iar farul cu dreptul de *veto* clipește,
aproape se stinge,
porniți imediat spre un nou început!
...Dispar în șiraguri stelute stinghere,
amurgul coboară-n priviri de copii,
aud cu chemări disperate părinți strâmtorați,
pământul e mic, tot mai mic, tot-mai-mic,
izvoarele seacă iar apa e aur curat,
și munți, și păduri ca prin farmec dispar,
din albul cel pur ne sfidează catranul,
cu coasa-i tăioasă frenetic ne secără moartea
încât, doar *pro bono*, desigur,
cu drag pentru voi mă sacrific
și-n semn de protest solitar, voi pleca pentr-un timp,
atât, nu mai mult, doar un timp, spre înalturi
și sper să revin ca un nou **Prometeu**
ce-și poartă făclia-*addendum*

cu foc-elixir-panaceu,
o cheie-răspuns la orice,
ei, culmea ar fi, tocmai eu, evident, am glumit,
căci știm și formal o repet, dim-po-trivă,
tot răul va trece atunci, doar atunci,
odată cu noi,
va trece, de fapt, doar odată cu mine,
persona non grata pe **Terra**,
umil personajul uman apărut din nimic,
numit pe nedrept, deseori, ca fi-in-ță su-pre-mă,
distingi, respectabili convivi, iertați-mi modestul cuvânt!

Spleen

„*Melancholia este fericirea de a fi trist.*” (V. Hugo)

...Sub ploaia mărunță de toamnă târzie
cu vreme închisă și rece,
aspid anotimpul tristeții coboară
abrupt, nedorit, schimbător,
avidul *tsunami* de gânduri amare,
un *corpus delicti* din cețuri pierdute
se lasă și-afară și-n sufletul meu
iar astăzi cu mult,
mai mult ca oricând,
mă cuprinde
și-l simt cum își poartă
frenetic, sălbatic,
convoaiele-valuri rebele
cu spumele-spasme livide,
văd norii lăsați,
perdele cu falduri de plumb
se scurg monoton printre vârfuri de pomi
singuratici,
hilari, deșirați,
din huma strivită,
tentacule mii, rădăcini
de note-iluzii funebre
în marș enigmatic
mă cheamă departe
pe ton insistent
la locul eternei odihne,
tiranice prolog pentru sumbrul îngheț
cu origini străvechi,
temut ritual, intrarea festivă
prin ușa din spate-n regatul tăcerii depline
la capăt de lume,
de unde s-a rupt prematur
un fir sinuos nevăzut
cu care mergeau
din insula **Cretei**
spre lumea de taină
în șir indian insolit

Ariadne

pe drumuri-de-vis-labirinturi
ce criptic urmează
un zid chinezesc nesfârșit
și-ncerc în zadar să întreb
despre rostul
acestor bizare neliniști-trăiri
în timp ce ecoul intrus
răspunde retoric sinistru din văi și din grote
iar umbra-i repetă silabic
purtându-i mesajul argotic
spre vârfuri de munte:
a-u-di,
vi-di,
si-le,
tu, pe-reg-ri-nus,
străine, ascultă, privește și taci!

Eu, OMUL...

„Dacă omul și-ar aminti mereu de fragilitatea lui, ar învăța să fie modest.” (E. Cioran)

...Pe toți cei prezenți,
din primul spre ultimul rând,
vă rog insistent să păstrați un minut,
atât, nu mai mult,
minutul de gravă, profundă tăcere
prieteni, cât timp
o summa mea culpa îmi fac,
căci sunt nevoit să admit,
în sfârșit,
că sunt vinovat *a priori*
de tot ce e rău pe pământ,
eu singur,
vă spun,
doar eu, altul nu-i,
de-a lungul, de-a latul planetei,
eu, **OMUL**, un *Deus Error*,
atipic făptașul moral,
o spun și privesc împietrit
spre beznele nopții ce strâng
imens infinitul cu cercuri de fier
cum suntem striviți de un timp în galop,
cum munții de gheață se crapă
și curg în ocean,
șiroaie de lacrimi amare
din ochi de copil,
pier arbori ce cad secerați la pământ
oftând cu un geamăt adânc -
nu cred să mai fie un colț, unul doar,
din mare, din munte, din deltă, din râu
pe care să-l las neatins,
repet că mă simt apăsător

de fluvii-obsesii candid
în marș triumfal spre cascada
din care minusculi colibri
își toarnă în cupe
culoarea din flori
iar verdele crud singuratic se pierde
cu foșnet de frunze
în văi din abisuri,
și-o spun răspicat,
aș vrea să se afle
că eu, numai eu sunt de vină,
îmi merit exilul
în noaptea cu umbre prelungi,
departe de tot peste nori,
mi-i dor să-mi citiți condamnarea,
umil pelerin pe planeta albastră ce piere,
prieteni, spășit, recunosc,
am greșit,
simbolic voi face și pasul în spate cu capul plecat,
nu caut iertare, nici milă, nici scuze nu am,
vă rog să-mi permiteți să spun doar atât,
ca nume de cod, eu sunt **Omul-Onest**
deci, *sine qua non*, fiți convinși
că sunt **Prototipul-Perfect-cu-Genom-Ideal**
și totuși, vă văd cum zâmbiți,
e foarte probabil
că nimeni nu crede că eu chiar exist,
așa, pentru mine-i mai simplu să plec,
și-acum, la sfârșit,
reverența,
ca semn de aleasă ținută,
repet pentru cei ce-ați ajuns mai târziu,
insist să nu bateți din palme,
cu toți, cei prezenți,
din primul spre ultimul rând,
păstrați-mi minutul cerut de tăcere!
